

Drahomír Houdek

HVĚZDNÝ KOPEC

*aneb
Jak se anděl s čertem ocitli
nechtěně na Zemi*

Drahomír Houdek

HVĚZDNÝ KOPEC

aneb

Jak se anděl s čertem ocitli nechtěně
na Zemi

NEBE I.

„Cililink, cililink, vstávat, už je ráno!“ rozřinčel se zlatý nebeský zvoneček. Poletoval díky svým malým křidélkům jak otravná moucha a vytrvale vyzváněl svou písničku. „Vstávat, vstávat, boží služba tě očekává!“ ječel u andělovy hlavy, který doposud spokojeně vyspával na peci.

„Kde jsem, co se děje?“ začal zmateně máchat svýma rukama anděl Dariel. Rychle se schoval pod peřinu, odkud se ozvalo: „Padej, zvonile, nebo ti ta křídla utrhnu,“ začal hudrovat ve zmatečné snaze jej chytit. „Ježíš Mária, nech mě alespoň vyspat!“

„Darieli, volat nás nemusíš. Jsme oba tady a Pán Bůh tě ochraňuj, jestli vzbudíš tady Ježíška. Dnes se musí opravdu dobře vyspinkat. Bude mít náročný den,“ láskyplně mu sdělila Panna Marie, která seděla u kolébky malého chlapce. Kdyby se však na ni Dariel lépe podíval, poznal by její vyčítavý pohled: „Vy jste tomu zas s Adamem dali! Hulákali jste na celé nebe, málem jste mi synáčka nad ránem vzbudili.“

Počkej, až se probudí Evička, jistě půjde za Pánem Bohem, aby tě také strčil do očístce. Bude alespoň konečně v nebi klid. Poslouchej a svatý Urban ty klíče od svého sklepa jistě taky bude hledat!“

Nyní si Dariel uvědomil, že ho bolí jeho andělská blondřatá hlavička. Nejen uvnitř, ale také na pravé straně, protože ležel celou dobu na svazku klíčů od pokladů svatého Urbana. Rozpomněl se na bujaré ochutnávání ze všech soudků vína společně se svým nočním kumpánem. Ten se nechal jako vždy snadno zlákat, aby se mohl na chvíli vytrazit z očí své Evy.

„Království za žebro, a to moje vlastní!“ nebo „Já jí opravdu na začátku říkal, jsi má jediná!“

Anděl si vzpomněl na další střípky včerejší noci, kdy se snažili zpívat. Kromě toho vymýšleli různé v tu chvíli rádobyvtipné citáty a písničky. Ale i na nářky došlo.

Na celé nebe znělo jejich halekání a Adamovo naříkání: „Ještě jsem se neoženíííl, úúúú mě ženááá bíííje!“ Posilněný vínem si postěžoval Darielovi: „Ten můj mladší brácha, je ještě teď batole a už se k němu každý na Zemi modlí. To je co? Panečku... A kdo ke mně? Přitom z mého žebra

Pánbůh Evičku stvořil. Od té doby – za vším hledej ženskou! Darieli, nechtěl bys to moje žebro?“

„Adame, myslíš tím svou Evu? Vážně?“

„Jo! Ona je jedinečná, učiněný anděl, ta by se k tobě jistě hodila. A má to výhodu, ani tchýni nemá,“ pokračoval v loudění při snaze přenechat své mírně Bohem upravené žebro.

„Kuš tedy huš, ta je na věky tvoje. Dobře víš, Adame, že se všichni svatí před ní raději sami modlí. A svatej Valentýn to dostal jako úkol od nejvyššího, že je pouze na věky tvá. Prý je to ve vyšším zájmu. Adámku, vždyť já jsem prostý anděl z výšin. Já nejsem muž jak ty, abych tak trpěl, to bych nedal. Víš co, raději se napijeme.“ A to bylo asi tak poslední, co si pamatoval, než se pustili do dalšího soudku.

Ve chvíli, kdy se Dariel snažil vymotat z peřiny na peci, ho napadlo: „Evička! No ta se jistě brzy probudí, tak to já raději budu pospíchat k nebeské bráně,“ zašeptal Panně Marii tak, aby neprobudil spícího Ježíška. „To víš, služba je služba. Tak hezký den Matko boží a ty klíče raději nechám u tebe, bude to tak lepší,“ loučil se rychle anděl a rozběhl se k nebeské bráně.

„Krásný sváteční den i tobě, Darielku,“ volala za ním jemně Panna Maria, aby nevzbudila malého spícího Ježíška.

„Jé, snad tu babu nepotkám,“ doufal anděl při vzpomínce na prvoženu a pospíchal svým nemotorným klusem po nebi.

Moc dobře si pamatoval, jak si je jednou Evička přece jen našla a hodně důrazně a hlasitě mu vysvětlila, že ještě jednou se jejímu Adamovi připlete do cesty, tak mu křídla zláme a pověsí za perutě na nebeskou bránu. Vždyť i Pán Bůh se jí raději vyhýbal, aby nemusel poslouchat, co je ten jeho první kluk zač a co si zas myslí a dělá. Co si vlastně podle Evičky má myslet a dělat a jak si raději nic nemyslí a nic nedělá. Po nebi běžela šuškanda, že se jednou při návštěvě u Urbana ve slabší chvílce zmínil, že kdyby věděl, jak to dopadne, Adamovi jeho žebro raději nechá. I Pán Bůh prostě nebyl vždy vševědoucí.

Jakoby se najednou Darielovi zdálo, že mu pomalu začíná řinčet v hlavě. Rolničky byly stále a stále zřetelnější.

„Jéje, už to začíná, to zas bude den. Já měl ten poslední soudek nechat tam, kde byl... hmllll,“ odfuněl si ještě zjevně unavený polopadlý anděl. „Až zas bude Adámkovi ouzko a bude loudit, že se potřebuje někde zašít, pošlu ho pěkně zpátky domů. To že je pod pantoflem nebo kristuskou, je

čistě jeho věc. Snad toho mladšího Pán Bůh po této zkušenosti od ženské ochrání,“ rozumoval si tak sám se sebou.

Jenže to už nebylo o řinčení jen v jeho hlavě.

„POZOR jedu, jdi na stranu!!!“ uslyšel náhle za sebou. Dariel na poslední chvíli stačil uskočit na kraj oblaka a kolem něj projel vůz tažený dvěma nádhernými bílými koňmi.

„Prrrr!“ zvolal vozka velikého vzrůstu a takřka na místě zastavil svůj povoz. „No nazdar. Prý tě hledá Evča, asi ti něco chce. No, bylo Vás, Darilíku, opravdu hodně slyšet. Teď jsem jí míjel a všude tě hledá,“ uculoval se přes své dlouhé vousy patron všech pocestných a formanů.

„Kryšťůfku, kamaráde, vezmi mě prosím k nebeské bráně, nějak dnes pospíchám,“ a už se hrnul na volné místo vedle vozataje.

„No, pokud to neudělám, tak se z nebe stane na chvíli peklo. Kvůli jedné ženské se taky může pak usadit sám Luciper. Tak mezitím malinko baba vychladne,“ smál se Kryštof a šlehl bičem do vzduchu. „Tak jedem, ať náhodou nezameškáme, už nás jistě čekají a začnou je už